

„Szeretem Csepelt”

Fiatalok közéleti munkájukról

Nem gyűjtök jelvényeket, ezt az egyszerű, fekete-arany jelvényt, emlékeztetőül egy beszélgetésre, mégis elteszem. Nyolcan ültük körül az asztalt a Csepel Vas- és Fémművek KISZ-bizottságán; az egyéniség kibontakoztatásáról, a közösségért való felelősségről, a fiatalok közéleti tevékenységéről beszélgettünk. Nyíltan és őszintén folyt a szó, mint általában olyankor, amikor a fiatalok maguk között vallanak magukról, vágyaikról, sikereikről és kudarcaikról.

Az ország különböző vidékeiről, más-más elképzelésekkel, eltérő környezetből jöttek. Útjaik Csepelen találkoztak össze. A munka, a saját személyükön túltekintő felelősség kovácsolta olyan közösséggé őket, ahol mindennapos gyakorlat az „egy mindenkiért, mindenki egyért”.

Van-e lehetőségük a csepeli fiataloknak a közéleti tevékenységre, s szándékuk van-e rá? Még mielőtt saját példájukkal válaszoltak volna, elmondtak néhány adatot:

A Csepel Művek vezetőinek egyharmada 30 éven aluli. Körülbelül 800-ra tehető a párttag KISZ-esek száma, akik valamilyen formában szerepelnek a közélet fórumain, és akik a többiek tevékenységét is segítik. 1970-ben a művek KISZ-bizottsága tizenhárom vállalattól 240 fiatalot javasolt vezető állásba, közülük eddig százhetvenen kaptak, főszervezőtől beosztástól kezdve gyáregységvezetőig, rangos tisztséget. Most ismét 120 fiatal jellemzését kérték be a vállalatoktól. Joggal büszkék; akiket magas beosztásba helyeztek megállják a helyüket.

ÉLETRAJZOK

— Nagy Zsuzsa vagyok, a rősz központi gazdasági főosztályán dolgozom, munkaiügyi osztályvezetőként. 1964 óta vagyok a gyárban, végzettségem közgazdász, az egyetemen társadalmi ösztöndíjjal tanulok. A Csepeli Erőmű és Szolgáltató Üzemben kezdtem, 1967-ben léptettek elő munkaiügyi csoportvezetővé. Ez év augusztus 15-ig dolgoztam „rég” munkahelyemen”, most kiemelték, 1968 óta vagyok párttag.

— Csak azt mondhatom, hogy nálunk a gazdasági életben is, a közéletben is teret adnak a nőknek. Igaz, előbb bizonyítani kell, de ez természetes. Első a jól végzett gazdasági munka, csak aztután jön minden más. Ez üzemben hallgatnak a véleményünkre, persze csak akkor, ha mondani valónk megalapozott, érvekkel tudjuk alátámasztani. Ma már felkészületlenül nem lehet vitatkozni. Amikor eljöttem a munkahelyemről — igazán nem szívesen hagytam ott, ismertem mindenkit és ismertem a lehetőségeimet is —, a helyemre egy fiatalat javasoltam. Elfogadták, és ez nagyon jól esett. Nem rossz úgy elbúcsúzni, hogy az ember tudja, adnak a véleményére.

— A nevem Hermann András. Munkaiügyi csoportvezető vagyok a Motorkerékpár Gyárban. Tulajdonképpen tiszteletbeli KISZ-tagként kérek szót, mert nemrég a felmentésemet kértem. Négytagú családlombban ugyanis mindenki tanul. Két gyerekem iskolás, feleségemmel főiskolára járunk. Emellett a múlt év óta tanácsstag is vagyok a csepeli 73-as körzetben.

— 1951 óta dolgozom a Csepel Vas- és Fémművekben. 1957-ben léptem az ifjúsági szervezetbe, később a vállalati KISZ-bizottság tagja lettem. Amikor vezető beosztásba kerültem, elhangzott néhány olyan észrevétel, hogy azért

emelték ki, mert KISZ-tag vagyok. Bántott az igazságtalan megjegyzés. Sokat gondolkodtam rajta. Aztán a gyakorlatban jöttem rá, hogy a politikai és gazdasági munka összefügg, kölcsönösen kiegészíti egymást, és segíti az embert a vezetésben. A KISZ-szel továbbra is tartom a kapcsolatot, hiszen tanácstagként is feladatom a fiatalokkal való foglalkozás.

KÖTELESSÉGÜNK SEGÍTENI

— A Kerékpár- és Varrógépgyárból jöttem, ahol 1971 óta főművezető vagyok. A nevem Bayer György. 1955-ben esztergályosként kerültem az üzembe. 1960-ban a művek KISZ-bizottságán ifjúsági munkatárs lettem, négy évre rá ifjúsági munkás felelős. Közben 1966-ban a technológiai osztályra helyeztek, később csoportvezető lettem. Ha mással nem, a saját példámmal bizonyíthatom, hogy nálunk nem ilyen vagy olyan tagsága, hanem a munkája viszi előbbre az embereket.

— 1967–71 között tagja voltam a KISZ központi bizottságának, úgy hiszem üzemünkre ott sem hoztam szégyent. Bár az ilyen munka sikerét, eredményességét nem az egyén dönti el, hanem azok, akik erre a tisztségre delegáltak.

— Eredeti szakmám autószerelő és amikor 1964-ben Csepelre kerültem, nem a szakmámban helyezkedtem el, lakatos lettem — mondta Kulics Sándor. — A műhelybeliek, a Vas- és Acélöntödéknel dolgozom, segítették beilleszkedésem, s miután 1967-ben leszereltem a katonaságtól, megválasztottak alapszervi KISZ-titkárnak. Jelenleg a KISZ budapesti bizottságának vagyok a tagja, az elmúlt évben a VIII. kongresszuson képviseltem a csepeli színeket. Véleményem szerint nálunk folyamatos lehetőség van a közéleti ténykedésre, jómagam azért csinálom szívesen, mert lokálpatrióta vagyok, szeretem Csepelt.

— A politikai munkának a gazdasági munkában is hasznát látom. Most az acélöntödék személyzeti osztályán dolgozom, és jó, hogy annyi embert ismerek. Az idősebbek feltételeit nem sose érezték. Tudják, akiket nálunk magasabb beosztásba helyeznek, megállják a helyüket. Ha megéppenséggel közülünk való az illető, büszkéek is rá. Gondolnunk kell arra is, hogy ma már a vezetés önálló tudomány, máról holnapra nem lehet elsajátítani. Mi magunk között mindezt csak úgy hívjuk: emberre szabott káderpolitika. A mi kötelességünk segíteni, a helyükön megtartani azokat, akiket kiválasztottak.

— Az Ifjú Gárdisták nevében jöttem — vette át a szót Csimár Károly a Kerékpár- és Varrógépgyárból. — A mi feladatunk a politikai nevelés mellett a honvédelmi előképzés és nevelés. Ha a megterhelést nézzük, az Ifjú Gárda kívánja talán a legtöbbet a fiataloktól. Nyugodtan állíthatom ezt, mert tagja vagyok az országos parancsnokságnak is. Úgy érzem, hogy igazán lelkes tagjaink a gazdasági és a műszaki területen egyaránt, sok tekintetben hátrányban vannak, nem mindig kaphatják meg azt az elismerést, amelyet megérdemelnének.

AKI LÉPÉST TART, ELŐRE HALAD

— 1960 óta dolgozom a Csepel Vas- és Acélöntödékben. Szabolcsból jöttem, betanított munkás vagyok. A nevem Mándoki Ferenc. 1963-ban lettem KISZ-tag, fél év múlva szervező titkár. 1970-ben öthónapos pótképzésen vettem részt, azóta alapszervezeti párttitkár vagyok. Sorsom inkább politikai téren alakult társaiméhoz hasonlóan. Körülményeim olyanok voltak, hogy nem tanulhyan tovább, mégsem vagyok elégedetlen. Megbecsülnek. Elmondhatom, ha valaki lépést tud tartani a követelményekkel, az előrehalad. Mindannyian gazdasági munkával kezdjük az életet, és ha jól dolgozunk, másutt is tér nyílik.

— Tanácsstag vagyok. Az 1971-es választásokon egy „bennszülött” csepelivel szemben választottak meg. Nem számított, hogy albertben lakom. Ezer választóm van, kis- és nagy ügyekben mindennap találkozom az emberekkel. Gazdasági, politikai, társadalmi munkám szorosan egybefonódik: a Csepel Művekben dolgozom és Csepelen lakom.

— Orosz Ferenc vagyok, a Csepel Vas- és Fémművek KISZ-szervezetének ifjúsági munkatársa. Úgy gondolom, társaim szavai, életútjuk sok mindent megmagyaráznak. Ezután remélem, már nem hangzik broszúraszövegnek, ha azt mondom, az ifjúságpolitikai határozat óta Csepelen megkülönböztetett figyelemmel foglalkoznak a fiatalokkal. Gondunk azért akad, de nem a lehetőségek hiánya miatt, hanem azért, mert sokan vannak még, akik közömbösek, passzív szemléletű bármilyen társadalmi megnyilvánulásnak. Célunk az, hogy a fiatalok minél nagyobb tömegét vonjuk be a közösségért való munkába, hiszen nemcsak a funkció jelent közéleti szereplést. Nagy eredmény lenne, ha őket a „tisztség nélkülieket” lehetne megnyerni ennek a munkának.

TÁVLATOKAT NYITOTTAK ELŐTTÜK

— Amit viszont kicsiben, egyéni méretezve kell kezdeni — vette kezdetét a vita.

— Őszinteség és kritikai érzék kell hozzá. Könnyebb ugyanis azt mondani, hogy a KISZ-ben nem dolgoznak, mint azt, hogy én nem dolgozom.

Felcsattanó nevetés helyeselte a megjegyzést. Nem titkolják, vannak még ilyesfajta gondolataik is. És szóltak arról is, hogy gazdasági-politikai vezetőik nagyobb ösztönzéssel terelhetnék a fiatalokat a közéleti porondja felé.

— Ne csak azokat bízzák meg tennivalóval, akik már eddig is dolgoztak, adjanak munkát másoknak is — jegyezte meg egyikük. — Nem egyszer fordul elő, hogy egy fiatalnak több funkciója van, és nem vizsgálják meg, hogy egyformán el tudja-e látni mindegyiket, ami persze egyébként is képtelenség.

— A KISZ nem szól közbe ilyenkor?

— Nem várjuk meg, hogy helyettünk szóljanak. De jó lenne, ha már a terhek elosztásakor gondolnának erre. Vannak még kiaknázatlan lehetőségeink is, például a szak-szervezetekben, ahol valóban sokféle módja van a közéleti tevékenységnek.

— Erre jó alkalom kínálkozik a Hazafias Népfrontban is. Milyen a népfőnt és a fiatalok kapcsolata Csepelen?

Kérdésemre a három tanácsstag válaszolt. A kapcsolatot elsősorban ők tartják a népfőnttal, az ő munkájukon keresztül jutnak be a lakóterületi gondok az üzembe.

— Ami a kerület gondja, az a miénk is — mondták. — A tanácssal, a népfőnttal közösen vállalunk védnökséget az iskolák, óvodák fölött. Önálló lakótelepünkön a kerület is kap lakást, mi is részesülünk a tanács által létesített lakásokban. A kerülettel közösen veszünk részt minden vállalkozásban, demonstrációban; útfelújítás, járdafelújítás mindig megtalálható a mi fiataljaink. Egy-egy kommunista vasárnapon 800-an is részt vesznek. Csepelen nemigen lehet szétválasztani az üzemben és a lakóterületen végzett munkát.

S hogy mindez miért van így? Mert a fiatalok fel tudják mérni saját erőiket. Tudják, hogy a közéleti munka az egyénnel szemben is nagyobb felelősséget támaszt, mert minden esetben bizonyítaniuk kell ahhoz, hogy elfogadják őket. Csepelen bevált gyakorlat: mély vízbe dobják a fiatalokat. Az így választott vezetőkre minden kérdésben bátran támaszkodhat a Csepel Vas- és Fémművek csúcsvezetősége. A gyár magához kötötte ezeket a fiatalokat, mert távlátokat nyitott előttük és megteremtette a feltételeket ahhoz, hogy terveiket valóra válthassák.

Sárvári Márta

ÖLTÖNY
ZAKÓ
NADRÁG
VÖR